

Adam Milkovič:

Potepuhi

»Ali bo, teta?« so jo vprašali.

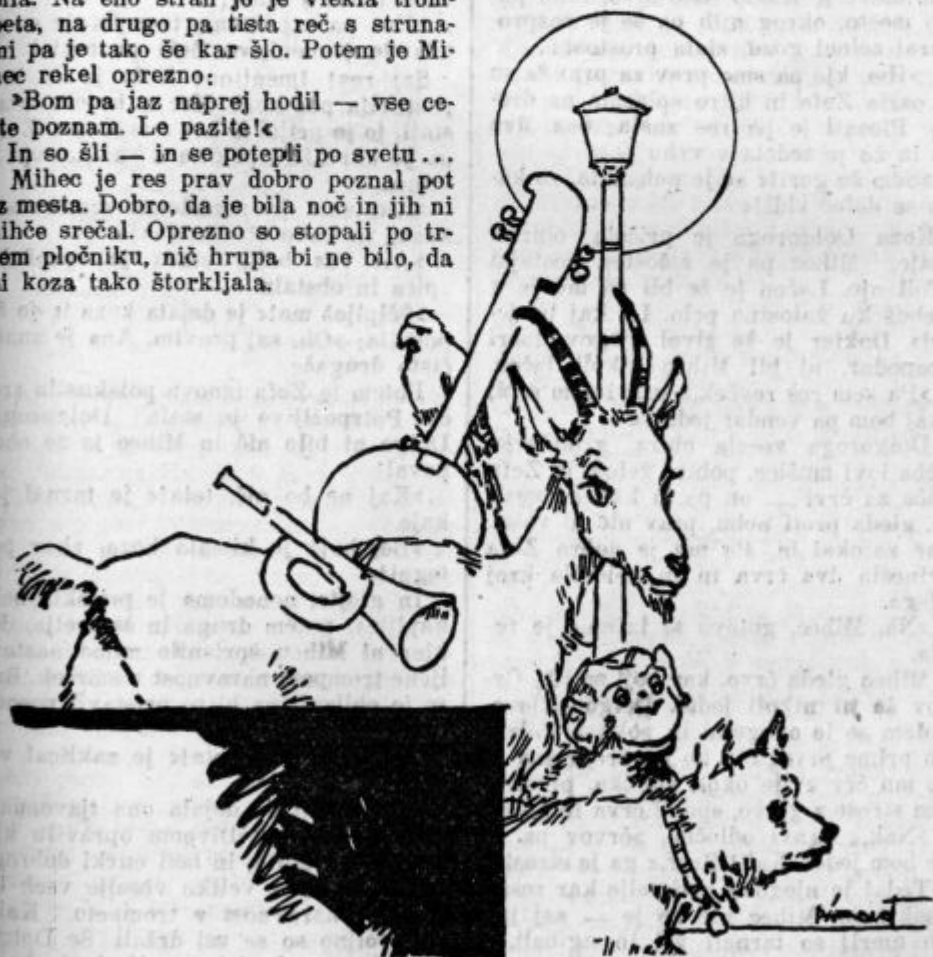
»Kar dobro bo,« se je popravila Dolgoroga, prav res, zelo uslužna je bila. Na eno stran jo je vlekla trompeta, na drugo pa tista reč s strunami pa je tako še kar šlo. Potem je Mihec rekel oprezno:

»Bom pa jaz naprej hodil — vse ceste poznam. Le pazite!«

In so šli — in se potepili po svetu...

Mihec je res prav dobro poznal pot iz mesta. Dobro, da je bila noč in jih ni nihče srečal. Oprezno so stopali po trdem pločniku, nič hrupa bi ne bilo, da ni koza tako štorckljala.

nejše ulice. Tu so bili bolj varni pa so hitreje pobirali podplate. Dolgoroga je slabo videla pa je zadela časih s svojim

»Le potih, teta!« se je ozrl Mihec. Skoda res, da ima Dolgoroga rožene parklje, je pomislil, kako to štorcklja! Pa so prišli že dokaj daleč, ko jih popelje previdni Mihec v stranske tem-

torom ob zid. Oglasile so se strune in trompeta je zapela.

»Pet! Pst!« je posvaril vsakokrat Mihec nerodno teta, »da se ljudje ne prebude!«

»Bom pa bolj po sredi hodila,« je rekla koza.

Tako je bilo pa res bolje. Nič več ni bilo nesreč — razven enkrat, ko se je pretrgala vrstica in je vse skupaj z glasnim ropotom telebnilo kozi na tla. Pako so se prestrašili! Mihec je kar zamizal. Že so se odpirala okna, pa so brž popravili nesrečo in jo ucvrli, da je bilo kaj. Nič zato, če je bilo malo več ropota, da so le odnesli pete!

Ko se je jelo svitati, so bili že daleč iz mesta. Krenili so proti gozdu, in ko so pozlatili prvi žarki vzhajajočega sonca vrhove mogočnih dreves, so srečni legli v zeleno travo. Krog njih so prepevale jutranje pesmi siničke in škrijančki so veselo žgoleli visoko pod sinjim nebom. Kako lepo, kako prijetno je bilo! Gledali so v megleno daljo, tam daleč je ležalo tisto sivo, tisto pušto mesto, okrog njih pa se je razprostiral zeleni gozd, zlata prostost...

»Hm, kje pa smo prav za prav?« se je ozrla Zefa in hitro splezala na drevo. Plezati je pa res znala: ena, dve — in že je sedela v vrhu.

»Sem že gori!« se je pobahala, »o kako se daleč vidi!«

Koza Dolgoroga je pričela obirati listje, Mihec pa je žalosten postajal okoli nje. Lačen je že bil pa mu je v trebuščku žalostno pelo. Le kaj bo jedel? Dokler je še živel njegov dobri gospodar, ni bil Mihec nikoli lačen.

»Pa sem res revček,« pravi sam sebi, »kaj bom pa vendar jedel?«

Dolgoroga vesela obira grmičevje, Beba lovi mušice, pobira želod, in Zefa stiče za črvi — on pa, o kak siromak je, gleda proti nebu, prav nič ni vesel, kar zajokal bi. Pa mu je dobra Zefa prinesla dva črva in ju položila kraj njega.

»Na, Mihec, gotovo si lačen,« je rekla.

Mihec gleda črve, kar boji se jih. Črvov še ni nikoli jedel. Dolgo okleva, potem se le opogumi in pokusi. Polahko prime prvega, a ko ga pregrizne in se mu črv zvije okoli smrčka, prestrašen strese z glavo, spusti črva in zboži.

»Nak,« pravi odločno, »črvov pa že ne bom jedel. Kak! Brrr,« ga je streslo.

Tedaj je njegove prijateljke kar resno zaskrbelo. Mihec nič ne je — saj jim bo umrl! so tarnali vsi in ugibali, s čim bi mu postregli. In da so bile skrbi še večje, je Mihec venomer tožil: »O kako sem lačen! O kako bi jedel!«

Ugibali so to in ono, prinesli Mihcu še lešnikov, dve žabi in nazadnje še

mrtvo siničko, ki jo je bila Beba našla zanj zadavila — pa je bilo vse zaman. Ni bilo Mihcu za siničko, še manj za žabo in je jadikoval: »Bom pa umrl, kar umrl bom...«

Kako jim je bilo težko! Naenkrat pa se je domislila Zefa koze Dolgoroge in vesela vzkliknila:

»Ali bi mlekca, Mihec?«

»Hm,« je kar precej pokimal on, »to pa, to! Mmmm!«

Vsi so se razveselili in hvalili preudarno opico, potem pa je koza Dolgoroga pomislila:

»Ali pa zna kdo od vas molzti?«

Spogledali so se. Pa se je spet oglašila Zefa.

»Bom pa jaz poiskusila, teta,« je rekla.

Le kam naj pomolzejo? Oh, da niso vzeli lonca s seboj!

»Hm, pa saj imamo trompeto!« se je udarila pomenljivo Zefa po butici

Saj res! Imenitno! Zefa jo je kar postavila pod kožo. Ker ni hotela sama stati, jo je prijel Mihec s tačkama. Zefa pa je kar hitro pričela z važnim opravilom.

»Au, au,« je nenadoma zameketala koza, »o kako si nerodna!«

»Ali vas boli, teta?« je vprašala opica in obstala.

»Ščiplješ me!« je dejala koza in jo še poučila: »Oh, saj pravim, Ana je znala čisto drugače.«

Potem je Zefa iznova poiskusila srečo. Potrpežljivo je stala Dolgoroga. Dolgo ni bilo nič in Mihec je že obupaval:

»Kaj ne bo nič, teta!« je tarnal jokaje.

»Bo, bo!« je kimala koza, »kar potegni!«

In glejte, nenadoma je pritekla bela kapljica, potem druga in še tretja, dokler ni Mihcu špricnilo mimo nastavljene trompete naravnost v smrček. Brž se je obliznil pa hitro pristavil posodo bliže.

»Teče, že teče, teta!« je zaklical veselo.

»Saj vem,« je dejala ona tjavondan.

Zefa se je kočljivemu opravilu kar kmalu privadila, in beži curki dobrega mleka so se v veliko veselje vseh izgubljali naravnost v trompeto. Kako zadovoljno so se vsi držali. Še Dolgoroga je postala dobre volje in je časih veselo zameketala. Zdaj so vsi preskrbljeni — in Mihcu ne bo treba umreti!

»Ali še ni polno?« je vprašala končno koza. »Še ne, teta,« je dejal Mihec.

Mornarček Jakec

Jakec je bil močen in vesel fant. Njegova največja želja je bila, da bi videl dosti sveta in spoznal daljne tuje kraje in kakor hitro je dokončal šolo, je sklenil, da pojde k mornarici.

Prav za prav ni bil sam kriv, da ga je tako vleklo k morju. Kriv je bil stari leseni kovčeg, ki je ves zaprašen ležal na podstrešju. Bil je kovčeg starega očeta, ki je bil svoje dni mornar. Količkorkrat je sedel Jakec pred kovčeg

in si v duhu predstavljal, kaj je kovčeg že vse videl in doživel na tem svetu! In kovčeg je bil torej tisti, ki je nagovarjal Jakca, naj pojde v širni svet. Obljubljal mu je neizmerna bogastva, bisere, demante in kupe zlata in Jakec ga je verno poslušal, čeprav bi moral vedeti, da kovčeg laže, zakaj ded ni bil prinesel rebite pare z morja domov. A Jakec je bil uvideven, vedel je, da se vsak rad hvali, in da se vsak rad lepšega dela kakor je pa v resnici in zato mu vsega pretiravanja ni zameril. Nasprotno, zmerom bolj si je želel, da bi smel nabasati zeleni leseni kovčeg, ga rešiti prahu in samotarjenja na podstrešju in z njim odriniti v daljni svet. Saj pa je imel tudi kovčeg tako lep cvetlični venec iz medenine okoli ključavnice, da mu ga bi gotovo zavidal vsak še tako star mornar.

In nekega dne so res sprejeli Jakca na ladjo, kjer sem tudi jaz služboval. Da ste ga videli, kako je prikorakal v pristanišče! Glavo je nosil pokonci, hlače iz debelega blaga so mu mahedrale okoli nog in debela volnena jopica se je ponosno ovijala okoli njegovih širokih ramen. Za njim sta nesla dva dečka

velik lesen kovčeg — dedščino njegovega deda! Pot jima je curkoma lil s čela, videti je bilo, da je moral biti kovčeg od sile težak in le z veliko težavo sta ga naposled spravila čez ozke stopnice v prostor za posadko.

Jakec je bil kmalu z vsemi dober prijatelj. Ni bil navaden mornarček! Marsikdo, ki je neprestano tarnal nad težkim delom na ladji bi si bil lahko vzel Jakca za vzgled. Opravljal je težko delo z vedrim in veselim obrazom: zmerom je žvižgal in prepeval.

Toda nekega dne bi bil vrli Jakec skoraj izgubil svoje toli nadebudno življenje. In tudi tega je bil kriv leseni, zeleni kovčeg njegovega deda.

Naša ladja je plula proti Singaporeu. Ker ni bilo pristanišče prosto, smo se morali ustaviti nekaj milj pred obalo. Tu naj bi čakali teden dni. Vkljub temu, da smo imeli dolgo in naporno vožnjo za seboj, nam poveljnik ni dovolil, da bi šli na suho. Bili smo besni. Posebno Jakec je bil hudo razočaran in hrepenenje po pravični deželi njegovih sanj je bilo krivo, da se je spustil v nepremišljeno prigodo.

Neki dan je privlekel svoj zeleni leseni kovčeg na palubo in začel izkladati svoje reči. To se ni zdelo nikomur čudno, zakaj po tako dolgi vožnji je bilo umestno, da pregledaš svoje reči. Kapitan je določil Jakca, da prevzame ob jutrnem svitu stražo na palubi. Slišal sem, ko so ga prišli buditi. Potem sem spet malo zadremal, ko me je zdajci prebudil nevaren šum. Bilo je kakor da bi nekaj štrbunknilo v vodo. To je zbudilo mojo pozornost in tekel sem na palubo da bi videl, kaj se je zgodilo. Jakca ni bilo nikjer videti. Toda v istem trenutku sem začul z morja krik groze!

»Na pomoč! Na pomoč! Zgrabit me hoče!«

Hitro sem stekel k ograji in glej! Nori fant se je res zibal v svojem imenitnem lesenem kovčegu sredi morskikh valov in kakor neumen klatil z veslom okoli sebe, da bi pregnal morskega volka, ki je z odprtim žrelom prežal na čudno vozilo. Videti je bilo, da se bo kovčeg zdajzdaj prevrnil. Hitro sem sklical moštvo. Spustili smo rešilni čoln v morje in odhiteli nesrečnemu morske-mu junaku na pomoč. Ko se je čez nekaj minut skobacal v naš čoln, se je kovčeg prevrnil, se napolnil z vodo in se potopil.

Ves bled in tuleč od razburjenja se je vzpel Jakec na varni krov naše ladje.

Vendar ni bil strah pred smrtjo kriv njegovim solzam, jokal je iz žalosti nad izgubo tolikanj oboževanega kovčega. Jakca smo nabili, kakor se spodobi, potem smo ga pa skušali potolažiti, vendar so bile vse naše lepe in dobre besede zaman. Deček je bil mahoma ves izpremenjen. Zdaj se ni nikoli več smejal,

Dva dni pozneje smo pripluli v pristanišče. Sam sem stal pri poveljniškem mostu, ko se je zgodil veliki čudež! Zakaj kdo bi znal opisati naše presenečenje, ko se je dvignilo sidro z morja in smo zagledali na železnih verigah Jakčev zelen leseni kovčeg! Da smo se ga vsi prisrčno razveselili, mi menda ni

nikoli več ni žvižgal in nihče ga ni več slišal prepevati junaških pesmi. Bilo je, kakor da bi se bila vsa njegova dobra volja in vsa njegova hrabrost z kovčgom vred potopila.

treba še posebej povedati, zakaj Jakčev neizmerno veselje, njegovo vriskanje nad nepričakovanim svidenjem je moralo tudi najtršemu mornarju pričarati smehljaj na usta. **Osman K.**

Zgodba o majlnem severnem medvedku

Visoko na ledenem severu blizu Hudsonovega zaliva je živela severna medvedka z dvema mladičema. Mladička sta bila dolgo časa zelo slabotna in popolnoma prepuščena materini negi. Le ta ju je nežno ljubila, in če se je kakšna druga žival približala njenemu bivališču, je postala tako razkačena, da sta se je še mladiča zbala.

Kakor hitro sta znala mladiča hoditi, ju je peljala vsak dan na kratek izprehod in ju učila, kako si morata sama iskati hrane.

Toda nekega dne jih je doletela nesreča. Medvedka in njena mladička so bili prehodili dolgo pot, da bi ujela tjunja. Prišli so do eskimojske naselbine, kjer je stala čreda vprežnin psov. Ti so zavohali medvedko, zagnali so se proti nji, in začela se je divja borba.

Medvedka se je junaško branila. Tolka je okoli sebe in rjovela, da se je razlegalo daleč na okoli po snežni ravnini. Kanadski stražniki, ki so v precejšnji razdalji od eskimske naselbine jahali na svojih konjih, so zaslišali to rjovenje in besno lajanje psov ter odhiteli na pomoč. A še preden so prispeli do prizorišča boja, sta bila medvedka in eden izmed mladičkov mrtva.

Stražmešter Douglas se je pognal med pse in rešil ostalega mladička. Vzel ga je s seboj v svojo kolibo in ga ljubeče negoval.

»Budi«, tako so imenovali malega severnega medvedka, je postal ljubljeneц vseh. Njegove ljubke kretnje in smešno zmrdovanje so očarale vsakogar in marsikdo ga je na tihem zavidal Douglasu. Posebno so mu pa zavidali to, da se je medvedek tolikanj navezal nanj.

Vsak večer so položili pred Douglasovo posteljo debelo preprogo in veleli »Budiju«, naj leže nanjo. Storil je tako in se delal, kakor da bi spal. Toda v resnici ni spal. Casih je kdo izmed stražnikov pogledal skozi vrata in rekel: »Zdaj pa menda res spi!«

»Budi« ga je slišal in hrabro mežal. Potem je legel stražmešter počivat, ugasnili so luči, in vso kolibo je objel spanec. Tedaj je »Budi« tiho vstal in splezal na gospodarjevo posteljo. Zjutraj so ga zmerom našli na blazini ob stražmeštrovem zglavju.

Dvoje stvari je »Budi« zelo ljubil: kopol, ki ga je čakala vsak dan, in poslastice, ki jih je našel v kolibi. Dostikrat so mu skrili te poslastice na najbolj nemogoče kraje, a »Budi« je

plezal in se plazil tako dolgo, da jih je dobil.

Med tem so pripravili »Budiju« nov dom. Vodstvo živalskega vrta v Banffu Rocky Mountains je pisalo stražmeštru Douglasu in ga vprašalo, ali jim ne bi mogel preskrbeti kakega severnega medveda v nadomestilo za starega ljubljenca »Pata«, ki je bil umrl za starostno onemoglostjo.

Stražmešter Douglas je dobro vedel, da ne bo mogel zmerom imeti medvedka pri sebi, zakaj iz medvedka postane navadno medved, in medved ni domača žival. Tako se je spomladi odpravil z »Budijem« v Banff.

»Budi« je bil najprej zaradi izpremembe okolice ves prepaden; toda bil je filozof, in ko so ga spravili v žival skem vrtu v veliko kletko, se je voljno vdal v usodo in skušal najti vse solnčne strani tega jetniškega življenja. »Nikoli mi ne bo zmanjkalo hrane, nikoli se mi ne bo treba bati psov, nikoli se mi ne bo treba bati tistih palic, ki pljuvajo smrt in ogenj!...« — in je bil kar zadovoljen.

Niti malo se mu ni sanjalo, da je bil on tisti, zaradi katerega je bil živalski vrt vsak dan poln ljudi.

Ivan Albrecht:

Zima

Čez travnik, log in čez naš vrt
pregrnjen je sneženi prt.

Ko davi sever je zavil,
še potok z ledom je pokrtil.

Na okno ptička prileti,
kot bi jokala, zacvrči —

»Kaj jokaš, drobna ptičica?«
iz sobe vpraša deklica.

»Sem včeraj imela sestre tri,
zdaj več nobena ne živi,
vse je pomoril ostrí mraz,
ostala sem samo še jaz.
Zdaj veš, ti mlada deklica,
čemu žalujem ptičica.«

Odpira okno deklica:

»Pa pridi k nam, sirotica,
nalahno primem te z roko,
te denem v lepo gajbico,
ne bo tu mraza ne glada,
le pridi, ptička, brez strahu —«

Ko okno deklica odpre,
brž krila ptičica razpne:

»Ne grem živet jaz v gajbico,
grem rajši umirat v svobodo —«

In z okna ptička odleti
in v hudem mrazu onemi.
Še preden noč zakrije vrt,
objame ptičko bela smrt.

Gustav Strniša:

Smučke

Tončkov očka je strugar. Ker ni bogat mož, da bi mu kupil lepe, polvoščene smučiči, mu jih je naredil kar sam. Tončku pa smučiči ne ugajajo in se zmrduje, da ne bo z njimi smučal, ker niso dovolj lepe.

Dobri očka se ožalosti. Vse popoldne se je trudil, pa mu sinček tako zabrusi. Toda hitro se otrese otožnosti, zapre smučiči v klet, a otroku jih naloži nič koliko ter ga zapodi spat.

Tonček vzdihuje v postelji in stoka, naposled se vendar pomiri in zasanja.

Že stoji poleg njega velikán, ki se mu prijazno smeje in mu ponudi nove, krasne smučke, kakršnih deček še nikoli niti videl ni.

»Pojdi, da obkroživa svet!«

Že ima Tonček smučiči pripete, nakar zdrvi čez trn in strn. Kmalu se kesa, da je slušal velikana, a prepozno, smučiči drve kakor blisk. In že skačeta čez strmine, čez ledenike in prepade dalje vedno dalje.

Nato prismsučata v tople kraje. »Zdaj bo konec,« si misli deček, a moti se, kajti smučiči se ne ustavijo, drse skozi puščavo, se zaganjajo nad peskom in hite naprej in naprej. Razne zveri srečavata, ki zdrknejo mimo in jih že ne vidita več.

Tončku je mraz in spet vroče, groza ga stiska za grlo, strah ga je, a velikán poleg njega se samo smeje in smučiči drse dalje.

Tedaj vidi deček, da se bližata domači vasi. Znané planine zagleda in vesel se nasmehne. Že sta blizu rojstne hiše.

A kaj je tam?

Pred hišo stoji oče, postavil si je tje svoj skobelnik in zdaj struži spet nove smučke.

Preden more Tonček zavpiti in zaklicati očetu, naj se ogne, se zaleti na vso moč v skobelnik, se prekupicne in zakriči ter se znajde — zbučen na tleh.

Drugi dan pride skesan k očetu in ga prosi, naj mu odpusti in mu da smučke, ki jih je naredil zanj.

Danes je Tonček že priznan smučar. Njegov očka še vedno živi in je ponosen na svojega sina, ki še zdaj smuča samo s smučmi, ki mu jih naredi in ostruži njegov oče.

JUTROVČKI PIŠEJO

Dragi stric Matie! Ko sem prečitala nov natečaj, sem se ojunčila, prišla za pero in Ti odgovorila na eno Tvojih vprašanj. Prišel je vendar tako zaželeni sneg. Ko pridem iz šole, spišem nalogo potem se naučim kar je treba. Potem grem po sanke in hajd se sankat. Tako mine popoldne ob veselem sankanju. Zvečer si pa krajšam čas s šivanjem ročnega dela, s čitanjem lepih pravljic, reševanjem križaljke, zlogovnic in ugank. Včasih pride k meni tudi moja prijateljica, kjer ji čitam pravljice iz »Mladega Jutra« ali iz lepe mladinske knjige. Tako minevajo dolgi zimski večeri. Iskreno Te pozdravlja Tvoja

Silva Cmok, učenka 7. razreda
v Hrastniku

Dragi stric Matie! Na zemljo pada mrak. Tiho naletavajo snežinke, tu pa tam skoči izza grma sestradana žival iskajoč si hrane. Mrzel piš zaveje okoli voglov, ne zme-noč se ali nam prija ali ne. V sobi sedimo: mamica, atek in sestrici. Mamica plete nogavice za mojo najmlajšo sestrico, katera se veselo igra v kotu z mucko. Atek sedi pri mizi, ter zadovoljno bere »Jutro«. Druga sestrica plete pulover, da ji bo toplo in prijetno pri sankanju. Jaz jih pogledujem od strani, kako hitro in ročno delajo, ter zadovoljno prebiram »Mlado Jutro«. Ko sem ga prečitala, se že oglašajo moja najmlajša sestrica: »Povej mi Janja, kaj si čitala v »Mladem Jutru«? Zadovoljno sem odložila »Mlado Jutro« ter ji iz njega pripovedovala razne pravljice. Nato smo vzele avinčnik ter reševale uganke. Tako poredno se je smejala in mi rekla: »Slišiš Janja, ko bom večja bom čitala »Mlado Jutro« sama. Ko smo dokončale delo smo šli spat. Zjutraj pa, ko sem se komaj zbudila, me je že priganjala sankat. Vzela sem sanke in šli sva na grič blizu naše hiše. Parkrat se je peljala z menoj, a potem se je hotela sama sankat. Pustila sem jo. No, prebrnila se je seveda. Jaz sem ji pa dejala: »Kdor ne uboga, ga tepe nadloga!« Jokala je tako, da sem jo morala peljati domov. Mamici je povedala, da je padla. Mamica pa je rekla: »Zadovoljni bodite otroci, da imate še starše, če bi njih ne bilo, kdo bi to prenašal!« Takoj je pobožala mamico po licu in dejala: »Moja, ljuba mamica!«

Brandner Janja, uč. II. m. š.
postaja Videm-Krško

Okoli 7. ure zvečer pridem domov iz šole. Tema lega na zemljo in mraz je. Najprvo se vsedem k topli peči in spišem vse naloge tistega dne. Nato vzamem kako mladinsko knjigo in jo čitam. S tem se malo razvedrim od dolgega pouka, obenem si pa tudi preganjam dolgčas ob teh zimskih večerih. Kadar mi knjig zmanjka tedaj ve-

selo prebiram »Mlado Jutro« v katerem mi, po pravici povedano, čisto vse ugaja. Nato odidem spat. V počitnicah grem domov. In mali sestrici Darinki pripovedujem povesti iz »Mladega Jutra«. Je namreč sestrica še toliko majhna, da ne zna sama čitati, a povesti pa zelo zelo rada posluša.

Zdenka Plehan, dij. III. c r. II. drž. real.
gimnazije v Ljubljani

Ob dolgih zimskih večerih se zabavam z različnimi igrami n. pr. šah, karte, špano ali kaj drugega. Najljubši zimski šport mi je drsanje. V »Mladem Jutru« mi ugajajo povesti in zlogovnice. Včasih pa mi ne ugaja kak natečaj.

Torkar Ernesta, uč. II. b r. II. drž. real.
gimnazije v Ljubljani

Dragi stric Matie! Tudi jaz sem se sedaj enkrat oglasila. Prej se nisem upala, ker si predstavljam, da je Tvoj koš strašno velik in požrešen. Zimski večeri so res dolgi. Krajšam si jih s čitanjem »Mladega Jutra« in knjig. Vsak teden komaj čakam, da pride ponedeljek. Zato ker dobimo »Jutro« šele v ponedeljek. Še raje bi videla, da izide večkrat na teden, a ne samo enkrat.

Planinšek Slava, uč. IV. razr.
Sanad, Dunavska banovina

Dragi stric Matie! Kako rad bi se zdaj, ko je zapadel sneg, vsedel na sanke. Da bi kar same zletele iz ravnega Banata v Slovenijo k Tebi! Rad bi prišel k Tebi, da bi mi pokazal tisti Tvoj požrešni koš in bi naravnost v njega zdrčal. Ko je zapadel sneg, bi bil najraje v Sloveniji med hribi. Tukaj pa samo sanke lahko za seboj vlečem. Sprejmi najljubše pozdrave
Planinšek Vladimir, uč. II. razr. os. šole
Sanad, Dunajska banovina

Dragi stric Matie! Že dolgo Ti nisem pisala in gotovo si že mislil, da me ni več na tem svetu. Vendar sem se pa le zdravnica in vzela pero in papir v roke, ter šla na delo. Ugajali so mi sicer vsi natečaji, ki si jih razpisal, pa vendar sem se bala Tvojega požrešnega koša. V šoli nas je pa gospodična učiteljica opomnila, da naj vendar katera piše v »Mlado Jutro«. Ojunčila sem se in sedaj Ti pišem kaj delam ob dolgih zimskih večerih. Ko povečerjam, sedem k peči ter čitam povesti in romane. Rada pa čitam »Mlado Jutro«, a žal, da ga je premalo, saj ga prečitam v dveh ali treh urah. Ne grem rada spat, časih bedim do 11. ure. Zato pa zjutraj nerada vstanem.

Lida Jančič, uč. I. razr. viš. nar. šole
v Slovenski Bistrici

Dragi stric Matie! Danes se prvič oglašam pri Tebi. Brala sem, da bi Ti rad zvedel kaj delamo ob zimskih večerih. Ko pri-

dem v mraku domov, se navečerjam nato sedem k mizi ter čitam povesti. Najbolj mi je všeč »Mlado Jutro«. Toda žal, da tega nimam vsak dan. Mnogokrat grem pozno spat, ker sem preveč zamišljena v povesti. Zjutraj ko se zbudim, si manem oči, ker sem prejšnji večer dolgo bedela. Prav srčno Te pozdravlja Tvoja

Lozjka Pajek, uč. I. razr. viš. nar. šole
v Slov. Bistrici

Dragi stric Matic! Vsako nedeljo težko pričakujem Tvojega lepega lista. A žal, ker naju mama ne pusti zjutraj brati, ker se morava učiti. Zato si krajsava čas z »Mladim Jutrom« zvečer. Najbolj pa nama ugajajo povesti z romanja v Canterbury. Najmanj pa zadnja stran, kjer je včas kakšna uganka, pa sva še neumne butice in ne morava uganiti.

M. Mica in Irena Dolinar, uč. IV. r. os. šole
v Petrovčah pri Celju

Ljubi stric Matic! Sedaj ob dolgih zimskih večerih čitam najrajši »Mlado Jutro« pa tudi lepe zgodovinske knjige. Moj najljubši zimski šport je sankanje. Najbolj vesela sem tedaj, ko grem iz šole, pa mi pride atek z našim i čekom »Princijem« vpreženim v sanke naproti, kateri me potem odpelje domov. Zmiraj ne gre gladko, večkrat me prekucne v kako grabo, pa nič ne de. V »Mladem Jutru« stric Matic, odkrito povedano, mi ugaja vse, posebno pa povesti o Indijancih. Te prav lepo pozdravlja

Marjola Skok, uč. V. a razr. os. šole
v Središču

Dragi stric Matic! Vendar sem se ojunčila, da Ti pišem. Strašno sem se bala Tvojega požrešnega koša, saj je že enkrat romalo moje pismo v koš. A vendar sem se ojunčila, da Ti spet pišem. Hočem Ti odgovoriti kar mi je in kar mi ni všeč v »Mladem Jutru«. V »Mladem Jutru« mi je najbolj všeč povest z romanja v Canterbury in še nekaj bi želela, da bi bilo več igrice kakor n. pr.: »Slepi mož« in da bi »Mlado Jutro« izhajalo vsak praznik in nedeljo.

Adelajelada Topolnik, uč. II. r. mešč. šole
v Slovenjgradcu

Smučanje mi je najljubši zimski sport. V jeseni, ko je začelo listje rumeniti in odpadati z dreves, sem se že veselil zime, kajpada s snegom, katerega smo pa mi smučarji letošnjo zimo dolgo čakali in šele pravoslavni božič nas je obdaril s snegom. od tedaj dalje pa vsak dan smučam, seveda prvo mi je šola in učenje, a ves ostali prosti čas porabim za smučanje, ki pa me napravi zdravega, krepkega in bistrega. Mlavec Boris, dij. I. e. r. drž. real. gimn.
v Karlovcu, »Titanit«

Dragi stric Matic! Prišla je zasnežena starica zima. S seboj je prinesla sneg, mraz in led. Jaz si pritrdim drsalke in se drsam.

V drsanju si utrdim zdravje. Včas padem kakor sem dolg in širok po trdem ledu. Kadar pa ni ledu, se drsam po stolčnem snegu. Tako potečejo kratki zimski dnevi. Sneg in led se začneta od prevročega solnca topiti. Zima se je poslovila od nas. Zalosten spravim drsalke na varen kraj, da počakajo do prihodnje zime. Veselim se že, če dobim drugo leto za božič smučiči.

Zdravko Klanjšček, uč. III. razr. 2. odd.
v Vučji vasi, p. Križevci pri Ljutomeru

Dragi stric Matic! To je veselje. Spet si razpisal nov natečaj in spet boš nagradil deset najboljših spisov z lepimi knjigami! Zdaj imamo zimo. Otroci se sankajo in smučajo, zvečer pa pišemo povesti za Tebe! Zdaj so noči prav dolge — toda ne bo dolgo, ko se bo vreme izpremenilo. Lepo Te pozdravlja

Milka Juvan, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matic! Preden se začne mrčiti, gremo navadno na prosto. Najrajši se smučamo. Ko pridemo domov, sedemo k peči, kjer nas že čaka teta in tam pripoveduje lepe pravljice. Ob osmih gremo pa navadno vsi spat.

Kotnik Maks, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matic! Zimske večere imam zelo rada. Takrat nam babica pripoveduje lepe pravljice, ki jih strašno rada poslušam. Njene pravljice nam prijetno krajšajo dolge zimske večere. Časih zapojemo kako pesem, ali pa pletemo nogavice. Moj svak, ki je lovec, nam časih tudi pove kako zgodbico iz lovskega življenja: o srni in tudi o divjem merjascu ve marsikaj povedati. Ob devetih postanemo zaspani in potem ležemo k počitku in se že naprej veselimo na drugi večer.

Fani Lavrič, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Dragi stric Matic!

Res dolgi so zimski večeri,
a časih so tudi veseli!
Igramo se »slepa miš«:
ena, dva, tri; ti loviš!
Tudi uganke rešujemo,
šivamo in pletemo . . .
Tako si krajšamo čas
v dolgih večerih pri nas.

Zofija Vidič, uč. slovenskega razreda
v Mozlju, srez Kočevje

Spet nas je obiskala zima. Zdaj so dnevi kratki in noči dolge. Dolge večere si krajšam s tem, da delam ročno delo, časih se igramo kako igrice, največkrat pa bremo kako lepo knjigo ali pa nam stari ljudje pripovedujejo pripovedke, mi pa sedimo okoli njih in jih poslušamo.

Pretnar Alojzija, uč. VIII. razreda
v Pobrežju

Ivan Podobnikar, dijak:

Zimska

V tesnem objemu zimske noči
sladko počiva mala vasica,
in kot rahla, božajoča tenčica
jo padajoči sneg srebrni.

Večina hiš je že zaprla duri,
spokojen mir, tišina bajna
se nad vasico ljubeče sklanja
v pozni nočni uri...

Tam v koči daljni, borni
se lučica brleča še iskri:
V mrzli krsti mrtvaški
mamica skrbna negibno leži,
krog nje pa kopica otrok kleči
in se solzi, solzi, solzi...

Skrivalnica

Telička bodo zaklali. Marica in Majda
pa hočeta obvarovati svojega ljubljen-

krute usode in sta ga zatorej skrili,
kakor sta ga pač znali. Debeli mesar je
dotlej zamen iskal telička. Poglejte,
otroci, morda ga boste vi prej našli!

Stric Brundek

**Berite Langerjevo povest
„PES II. ČETE“. Dobite jo
v Tiskovni zadrugi in vsaki
drugi knjigarni.**

Za bistré glavice

Rešitev uganke VI.

Deček je ločil železno piljevino s pomočjo magneta od mavca.

Uganke VII.

V trgovini z železnino mora učenec od velikega kolača žice odrezati 25 dk žice. Trgovec bi rad preizkusil učencevo iznajdljivost in mu da zaradi tega samo utež za 1 dk.

Kako je učenec s tem edinim utežem stehal 25 dk žice? Rešitev objavimo v prihodnji številki.

Zlogovnica

an, tin, ja, i, te, celj, če, ni, cil, gor, ja, va, ra, a, fran, ša, na, pa, ka, gli.

Iz zgornjih zlogov sestavi dva moška krstna imena, žensko krstno ime, ime mesta v Jugoslaviji, ime vasi v Sloveniji, im reke v Aziji, ime reke v bližini Niša, ime velike države v Evropi.

Če pravilno postaviš besede, drugo pod drugo, boš bral v začetnicah ime lepe prijateljske države.

Križanka »Smuk«

Vodoravno: 2. dolg drog, 4. slovenski jezikoslovec (1797—1835), 6. človek, 7. pijača starih Slovanov, 8. osebni zaimsek, 9. krotljivo sredstvo, 10. veznik.

Navpično: 1. posoda, 3. rodna zemlja, 5. pivska posoda, 9. besedica neodločnosti.